

Menneisyyden varjot

Arja Pekkala, Lounais-Lappi lehti

Menneisyyden varjot -dekkarissa kemiläinen kirjailija Eija Jansson on löytänyt juonen kerrontaansa toimivan sisällön ja sopivasti täytettä, joka antaa lihaa luitten päälle.

Janssonin kolmannessa Palosaaren hahmoon liittyneessä kirjassa poliisin hahmossa on syvyyttä ja inhimillisiä piirteitä, jotka antavat kuvan jämpästä, herkästä ja yksinäisestä ihmisestä, joka inhoaa tietokonehommia.

Kirjan juoni pysyy hyvin kasassa ja mielenkiintoiset tapahtumat polveilevat useamman erillisen, mutta osin toisiinsa kietoutuvien tapahtumien kuljettaessa lukijaa välillä myös väärille urille.

Mielenkiintoinen teksti kannattelee lukijaa kohtauksesta toiseen, henkeä pidätellen.

Kirjailija ei ole tehnyt kirjan lukemista helpoksi, sillä edes loppukohta ei paljasta suoraan murhaajaa vaan lukija joutuu itse päättelemään kuka on syyllinen.

Kirjassa nousevat esiin myös ihmisten perimään, koston, vihaan ja pettymyksiin liittyvät reaktiot, jotka paljastuvat mielen syvien syövereiden takaa, kirjan henkilöiden tekoina, ajatuksina ja päätelminä.

Menneisyyden varjot on kirja, jota voi suositella niin dekkarien kuin perinteisten romaanien lukijoille, sillä Jansson ei alleviivaa kirjassaan dekkarimaisuutta vaan kuvaa oivaltaen myös ihmisten inhimillisiä reaktioita ja tunteita.